

i Følge Grundlovens § 2 hører under den dømmende Myndighed, og naar man ser, at de opfordre Folk til at erebvere disse Domme, true med det her i Salen, saaledes som den ærede Folkethingsmand, der i Gaar talte paa det socialistiske Partis Begne (Hørdum) gjorde, idet han sagde, at den Tid nok vilde komme, da de selv vilde erebvere disse Folkedomme, og naar det ikke er ubekjendt for de Herrer, hvad der er bekjendt over hele Landet, at disse Riffelforeninger have dannet sig som en Trusel mod den bestaaende Statsmagt, saa er det dog klart, at de Herrer ere langt ude over Grundlovens Grændser. Men herimod maa Regeringen sride ind, thi ved at godkjende den Sætning, som de Herrer her hvert Dieblig udtale sig for, at Folket selv skal dømme i den eller den Sag, som hører under de bestaaende Myndigheder, vilde den selv træde udenfor Grundloven. Jeg siger altsaa, at naar man optræder saaledes, som der i de sidste Aar er blevet optraadt fra Flertallets Side her i Salen, naar man i Stedet for at respektere andre grundlovshjemlede Myndigheder, der ere indsatte til at træffe Afgjørelse i disse Spørgsmaal, nemlig den dømmende og den udøvende Myndighed, selv vil tiltage sig disse Myndigheders Ret, og ellers truer med at tilvinge sig den, saa har man selv sat Regeringen i den Nødvendighed, hvoraf den provisoriske Riffellov fremgik. Ingen Regering kan taale, at der organiseres Oprør og Uroligheder i Landet, og de Motiver, der berøres i selve Riffelloven, og som bleve fremdragne af den ærede Forslagsstiller, er der ingen af de Herrer, der i deres Hjerte kan benægte, nemlig at der trues med Uroligheder i Landet. Altsaa fra den Side set betragter jeg alle disse smukke Talemaader om, at det danske Folk ikke har givet nogen Anledning, at det er et roligt Folk, at det aldrig har gjort noget Ulovligt, for temmelig intetsigende Floskler lige overfor den Kjendsgjerning, der er alle og enhver bekjendt med Hensyn til Riffelbevægelsen, og de Trusler, der til forskjellige Tider ere udtalte mod Regeringen fra den Side, som vil oplaste sig til Dommer i disse Spørgsmaal. Naar man, fordi man ikke ensidig kan sætte sin Villie igjennem, ovenikjøbet erklærer, at hvis man ikke godvillig vil give Folket, hvad det vil have, saa tager det det selv, saa er man inde i fuldstændig anarkiske Tilstande, og det er Tilstande, som der ingen Anledning er til at tale om i begejstrede Toner her i Salen, det er Tilstande, som man maa bede Gud bevare os for, og som Enhver, der staar paa Lovens og Ordenens Side (En Ste m e :

Dg paa Moralens) — ja, ogsaa paa Moralens Side, maa bede sig bevaret for lige over for alle de Usandheder, der høres op med her i Thinget.

Formanden (Berg): Det forekommer mig, at det ærede Medlem bestyldte Folkethinget for at gaa de andre Statsfaktorer for nær. (Sagd: Ja!) Denne Bestyldning er utilstedelig.

Sagd: Jeg er Medlem af Thinget og jeg tillader mig at tro, at jeg har Lov til at udtale mig om, hvorledes man optræder her.

Formanden (Berg): Udtalelsen var utilstedelig.

Nielsen-Grøn: Jeg havde haabet, at det sidste ærede Medlem, da han tog Ordet, vilde anbefale Riffelforeningerne. Jeg har altid hørt, at det ærede Medlem har været saa varm for, at vi skulde have Vaaben, og jeg synes saa, at netop han skulde være glad over og sige Tak til, naar vi selv ville anstafte dem. Han pleier at sige, at vi knibe derpaa. Nei, nu vilde vi netop ikke knibe, vi ville have Vaaben, og vi ville have dem til det Samme, som det ærede Medlem vil have dem til, nemlig til Fædrelandets Forvar. Vi raabe ikke paa, at vi ville værne Gud og Kongen og Fædrelandet, vi ville blot værne Kongen og Fædrelandet, thi vi mene, at Gud nok passer sig selv. Det ærede Medlem sagde, at Riffelforeningerne ere en Trusel; men hvor veed han det fra? Han er jo slet ikke Medlem af nogen Riffelforening. Han skulde spørge os Andre, som ere Medlemmer af en saadan, saa skulde han nok faae Svar. Jeg selv har havt den meget tvivlsomme Værelse at ansøge Justitsministeren eller Amtmanden om at faae en Riffel; der staar jo i den foreløbige Lovs § 3, at man kan erholde Tilladelse dertil, naar Omstændighederne tale derfor. Jeg mente, at Omstændighederne talte for, at et af Rigsdagens Medlemmer kunde faa Lov til at faae sin Riffel; jeg har aldrig vidst, at vi vare saadanne Forbrydere, at dette maatte forbydes. Men den høitærede Minister, og jeg tror ogsaa den ærede sidste Taler, ere blevne nervøse i den sidste Tid. De ere bange. Men hvorfor ere de bange? Fordi de ville ikke staa paa Lovens Grund, fordi de ville gaa udenfor Loven, fordi de ville bryde det Allerhelligste, som vort Folk eie. Derfor er det, de ere bange. De vide godt, at vi ikke ville have Riffer for at skyde paa Folk. Nei, Sagen er, at naar de Herrer ville begynde at skyde paa os, ville